

ਅਪੀਲ ਸਿਵਲ

ਜੀ ਐਲ ਚੋਪੜਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਰਾਮ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1954 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 282.

ਇੰਡੀਅਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ XVI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 77-ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ-ਦੀ ਪੂਰਵ-ਲੋੜ----ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਕੀ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ-ਧਾਰਾ 72 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ-ਕੀ ਸਮਰੱਥ-ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ-ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 72 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 76 ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਅਧੀਨ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਭਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ

ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 72 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਖੌਤੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੇਸ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਡਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਲਾਭ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 77 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 30.th ਨਵੰਬਰ, 1953 ਦਾ ਦਿਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਮਾਗੋ, ਵਧੀਕ ਸਬ-ਜੱਜ, ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 6.th ਅਗਸਤ, 1952, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ।

ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਕੇ ਐਲ ਕਪੂਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.- 1954 ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 282 ਅਤੇ 283 ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇੱਕ ਚੈਕਰਡ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਿੰਡ ਰਾਏਪੁਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਰੀਬ 7 ਵਿੱਖੇ ਅਤੇ 18 ਬਿਸਵੇ ਵਾਲੀ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। 11 ਫਰਵਰੀ 1943 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ।

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਰੁਪਏ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ। 4,000 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੀਡ ਚਲਾਇਆ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਈਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਤਵ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ, ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਿਰਾਂ ਕਦੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

18 ਮਾਰਚ 1943 ਨੂੰ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚੋਂ 3 ਵਿੱਖੇ ਅਤੇ 5 ਬਿਸਵੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 283 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ) ਨਾਲ ਬਦਲੇ। ਐਕਸਚੇਂਜ-ਡੀਡ 27 ਮਾਰਚ, 1943 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਨੇ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1943 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ (ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 282 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ) ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

4 ਮਈ, 1943 ਨੂੰ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੋਣ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਰਜਿਸਟਰਾਰ (ਕੁਲੈਕਟਰ) ਨੂੰ ਸਟੈਂਪ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਮੰਗਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਡੀਡ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਮੇਤ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 72 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ 25 ਨਵੰਬਰ 1943 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

8 ਮਈ 1943 ਨੂੰ ਸੰਤ ਰਾਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ

ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ. ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ 7 ਮਾਰਚ, 1944 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ। ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 1 ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।

23 ਦਸੰਬਰ, 1943 ਨੂੰ, ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੇ ਅਜਾਇਬ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। 4 ਜਨਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੇ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟਰੀਕਰਣ ਲਈ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 11 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 2 ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਰਥਾਤ, 10 ਜਨਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ, ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬੇਅਸਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜਿਸਦਾ ਥੋੜਾ ਹੋਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਵਾਲਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰ. 3 ਵਜੋਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 6 ਅਗਸਤ, 1951 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਗਲੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਲੜਕੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਜਸਮੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ, 24 ਅਗਸਤ, 1944 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1943, ਅਤੇ 11 ਫਰਵਰੀ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ 1944 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 3 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ:

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਮਾਲਕ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਪਿਛਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?
- (3) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮਾਲਕ ਸੀ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ, ਭਾਵੇਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, 11 ਫਰਵਰੀ, 1943 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਅਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਦਮਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਅਸਰ ਰਹੇਗੀ ਜੋ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡਾਂ ਉੱਤੇ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪੀਲਾਂ ਹੁਣ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਹੁਣ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਹਿਲਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਆਧਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 77 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਡਿਕਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਸੀ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ, (1) ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਨੇ 22 ਜੂਨ, 1880 ਦੀ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਆਫ਼ ਮੌਰਗੇਜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਤੋਂ ਗਿਰਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕਰੋ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ, ਮਿਤੀ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1879 ਰੁਪਏ ਲਈ। 260. ਮੁਕੱਦਮਾ 23 ਨਵੰਬਰ, 1880 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 24 ਦਸੰਬਰ, 1880 ਨੂੰ, ਮੁੱਦੇ ਕੱਢੇ ਗਏ ਸਨ; ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਮੌਰਗੇਜਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ 13 ਜਨਵਰੀ, 1881 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(1) 93 ਪੰਜਾਬ ਰਿਕਾਰਡ 1883

ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ-ਮੌਰਗੇਜਸ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਗਿਰਵੀਦਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੂਰਵ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਡੀਡ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰੈਟੀਗਨ, ਜੇ., ਪੰਨਾ 288 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ: -

“ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਈ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੋਈ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ *res inter alios acta alteri nocere non debet* ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ 10 ਜਨਵਰੀ, 1881 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਦਈ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਫਿਰ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ: -

“ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23-26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1879 ਦੀ ਡੀਡ, ਜੋ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, “ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕਟ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1879 ਦੀ ਡੀਡ, ਜੋ ਕਿ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੀਕਰਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਈ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 87 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਪੇਟੈਂਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡੀਡ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 49 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਸਵਾਮੀ ਐਡੀਸਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਾਭੂ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਚਰਨੂ ਫੌਜੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 77 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ 'ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ' ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਰੈਟੀਗਨ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: -

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1929 ਲਹ 409

"ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਡੀਡ ਦਰਜ ਕਰਨੀ ਪਈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਗਲਤ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਖੌਤੀ ਸੀ ਬਲਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ (ਨੰਬਰ 3) ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤਰ-ਪਾਰਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੰਕਾਂ ਲਈ ਮੁੜ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਦੋ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁੱਦੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ ਉਹ ਸਨ: -

(1) ਕੀ 4 ਜਨਵਰੀ, 1944 ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?

(2) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੋਵੇਂ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 77 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਪੂਰ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ), ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ: -

"ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਮੁਕੰਦ ਲਾਈ ਪੁਰੀ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਜੋਂ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ 'ਤੇ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਏ ਕੇਸ ਵਿਚ ਡਿਕਰੀ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਹਮਲਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਪੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਕਿ (ਏ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ (ਬੀ) ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਪੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। "

ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 3 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਵਾਂਗ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 77 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 77 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: -

"ਜਿੱਥੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਧਾਰਾ 72 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ; ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ; ਸੌਂਪਣਾ ਜਾਂ ਏਜੰਟ; ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੰਸਥਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 72 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 76 ਅਧੀਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਦੁਆਰਾ, ਵਸੀਅਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਚੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਫੌਰੀ ਲੋੜ ਜਾਂ ਅਟੱਲ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ 11 ਨੂੰ ਚਲਾਈ ਗਈ 11th ਫਰਵਰੀ, 1943 ਨੂੰ 10 ਫਰਵਰੀ, 1944 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੁਣ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੇ 4 ਮਈ, 1943 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 36 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: -

"ਜੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਰਜਿਸਟਰੀਕਰਣ ਲਈ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਗਵਾਹੀ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਓ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ

ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਮਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ।

ਸੈਕਸ਼ਨ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਮਲਾ ਜਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਸਹੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਖੁਦ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰੀਕਰਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਉਤਪਾਦਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਸੰਮਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ 4 ਮਈ, 1943 ਨੂੰ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਆਪਣੀ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟਰਾਰ (ਕਲੈਕਟਰ) ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਟੈਂਪ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਮੇਤ ਮੁੜ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 72 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 71(1) ਅਧੀਨ ਹਰੇਕ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਜਿਸ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਉਪ-ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ "ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ; ਅਤੇ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਬਿਨਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਦੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਦਰਜ ਕਾਰਨ. ਸੈਕਸ਼ਨ 72 ਸਿਰਫ਼ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਮਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ (ਸੈਕਸ਼ਨ 73)।

ਜੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ, ਧਾਰਾ 74 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 75 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 72 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 75 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਵੱਲੋਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਧਾਰਾ 72 ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਬ-ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 76 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਲਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕੇਸ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ; ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲੀਆਂ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਿਕਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੈਧ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ